

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobce: **J. N.**, zast. JUDr. Lucíí Brejchovou Faridovou, advokátkou se sídlem AK v Pískové Lhotě, Poděbradská 4, PSČ 290 01, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, Jihlava, Žižkova 57, PSČ 587 33, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2011, č. j.: KUJI 103150/2011, sp. zn. OOSČ 10745/2011 OOSC/290/ZK, t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalobce je povinen nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 1.426,-- Kč, a to do 8 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalovaným rozhodnutím bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod ze dne 1. 11. 2011, zn. DOP/1865/2011-7, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2, zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011 (dále jen „přestupkový zákon“), jehož se měl dopustit porušením § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedený přestupek měl žalobce spáchat dne 25. 3. 2011 ve 14,41 hodin na pozemní

komunikaci č. I/38 v obci Radostín, okres Havlíčkův Brod, při řízení motorového vozidla zn. Škoda Octavia, registrační značky X, když mu byla Policií ČR naměřena silničním radarovým rychloměrem RAMER 7CCD rychlost jízdy 100 km/h, přestože zde byla nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$ však bylo vycházeno z toho, že žalobce jel rychlostí 97 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost vozidla v obci o 47 km/h. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou v podstatě odůvodnil následujícím způsobem.

Úvodem žaloby žalobce shrnul průběh řízení, který předcházel vydání žalovaného rozhodnutí a poté ve dvou bodech rozvedl žalobní námitky. Předně namítal, že se žalovaný řádným způsobem nevypořádal s námitkou, že na fotografii z měřicího zařízení není žádný nezaměnitelný identifikační znak vozidla, který by svědčil o tom, že je na ní právě to vozidlo, které žalobce před silniční kontrolou řídil. Žalovaný totiž v odůvodnění žalovaného rozhodnutí připouští, že v některých částech fotografie, kde je zachycena registrační značka měřeného vozidla, je částečně zhoršena čitelnost, přesto dochází k jednoznačnému závěru, že je na fotografii vozidlo žalobce. Takový postup není podle žalobce možný, neboť konstatuje-li žalovaný, že je fotografie registrační značky nečitelná, byť částečně, nelze tímto způsobem prokázat, že je na fotografii vozidlo žalobce. Žalobce přitom od samého počátku uváděl, že se předmětného skutku nedopustil, že o měření rychlosti v obci věděl z rádia a z upozornění protijedoucích vozidel. Proto jel maximálně rychlostí 55 km/h. Na nečitelnost fotografie vozidla žalobce upozorňoval již při ústním jednání dne 17. 10. 2011 prvoinstanční správní orgán, ten však tuto okolnost do protokolu neuvedl. Základní důkaz, který by měl svědčit o vině žalobce, je tak částečně nečitelný, přičemž vina musí být prokázána nade vší pochybnost.

Žalobce žalovanému dále vytýkal, že nezohlednil jeho tvrzení o tom, že měl závadu na rychloměru vozidla. O měření rychlosti v obci věděl a tudíž jel rychlostí dle tachometru max. 55 km/hod. Bezprostředně po silniční kontrole žalobce zajistil kontrolu svého vozidla v autorizovaném servisu, přičemž byla zjištěna závada rychloměru a následně provedena výměna snímače rychlosti. Tuto skutečnost žalobce doložil příslušnou fakturou. Je přitom pro něho nepochopitelné, že mu je kladeno k tíži, že předložil doklad ze servisu s datem 5. 4. 2011, když faktura je běžně vystavována až po poskytnutí služby a snímač rychlosti se musel objednat, tudíž byl namontován následně. Za diskutabilní považoval žalobce tvrzení žalovaného, že i kdyby měl na vozidle poškozený rychloměr, tak že měl s ohledem na řidičské zkušenosti rozeznat překročení rychlosti.

Žalobce uzavřel s tím, že jeho vina nebyla prokázána jasnými důkazy, ale nepodloženými úvahami a spekulacemi. Vzhledem k tomu navrhoval žalované rozhodnutí zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 12. 3. 2012, přičemž se odkázal na obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí. V něm se totiž již vypořádal se žalobními námitkami jako s námitkami odvolacími. Na straně čtvrté s námitkou o nečitelnosti registrační značky. Konstatoval, že z pořízené fotografie je přinejmenším jasně a zřetelně čitelný konec značky (xx4 2900) a že je velmi nepravděpodobné, že by se ve stejný čas a na stejném místě nacházela jiná Škoda Oktávie stejné barvy a se stejným koncem registrační značky. Z protokolu pořízeném při ústním jednání dne 17. 10. 2011 pak nevyplývá, že by žalobce poukazoval na nečitelnost značky na fotografii, když v závěru protokolu, který žalobce vlastnoručně podepsal, je výslovně uvedeno, že žalobce si protokol přečetl, souhlasí s jeho obsahem a nežádá změn, oprav ani doplnění. Žalobce naopak při ústním jednání po předložení oznámení přestupku uvedl „ano, to souhlasí“, po předložení úředního záznamu se odkázal na závadu na tachometru a k předložené fotografii neměl námitek. Ta je navíc v souladu s oznámením přestupku a úředním záznamem (s tím žalobce při ústním jednání souhlasil). S tvrzenou závadou na rychloměru se žalovaný vypořádal na straně třetí žalovaného rozhodnutí. Na faktuře je jasně uvedeno datum přijetí zakázky, a to 5. 4. 2011. Navíc, pokud si žalobce nechal vyměnit rychloměr, ještě to nutně neprokazuje skutečnost, že původní rychloměr byl vadný. I kdyby byl rychloměr vadný, tak žalobce jako zkušený řidič přinejmenším měl a mohl rozpoznat překročení nejvyšší dovolené rychlosti (obzvláště při jejím téměř dvojnásobném překročení - nejméně o 47 km/hod.). K odpovědnosti za přestupek přitom postačí spáchání z nedbalosti.

Závěrem vyjádřil žalovaný přesvědčení, že přestupek žalobce byl projednán v souladu s přestupkovým zákonem, že žalobce nebyl zkrácen postupem žalovaného ani postupem správního orgánu I. stupně na svých právech, a proto navrhoval žalobu zamítnout.

K projednání žaloby nařídil krajský soud jednání na den 14. 5. 2013. Účastníci řízení při něm setrvali na svých dosavadních stanoviscích. Žalobce nadále namítal, že nebyl náležitým způsobem zjištěn skutkový stav věci, z něhož by bylo možno vyvodit jednoznačným způsobem jeho vinu za uvedený přestupek. Žalovaný měl tyto námitky za neodůvodněné.

Poté krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Žalobní námitky jsou v podstatě totožné s těmi, které žalobce uplatnil již v odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí. Žalovaný se s nimi vypořádal následujícím způsobem.

Předně konstatoval, že k odpovědnosti za přestupek postačuje podle § 3 přestupkového zákona zavinění z nedbalosti, nestanoví-li přestupkový zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Podle § 4 odst. 1 písm. b) citovaného zákona je pak přestupek spáchán z nedbalosti i v případě, kdy pachatel nevěděl, že

svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl (tzv. nedbalost nevědomá). Z tohoto úhlu pohledu žalovaný posuzoval žalobcovu námitku, že měl v době měření na vozidle poškozený rychloměr, což dokládal fakturou z autorizovaného servisu. Žalovaný konstatoval, že předložená faktura neprokazuje, že na daném vozidle byl v době měření poškozen rychloměr, ale pouze to, že na daném vozidle došlo k výměně snímače rychlosti. A i kdyby odpovídalo skutečnosti, že žalobce měl na vozidle poškozený rychloměr, nelze přehlédnout, že je držitelem řidičského oprávnění skupiny B od 30. 8. 1991. Tedy že v době spáchání přestupku byl držitelem řidičského oprávnění skupiny B téměř 20 let, což je dostatečná doba k tomu, aby byl schopen rozpoznat, že již překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, když se v daném případě jednalo o tak masivní překročení rychlosti.

K námitce žalobce, že na fotografiích, pořízených z místa měření, není žádný nezaměnitelný identifikační znak vozidla, který by svědčil o tom, že na nich je právě to vozidlo, které před silniční kontrolou řídil, žalovaný konstatoval, že skutečnost, že to byl žalobce, kdo překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, nevyplývá pouze z pořízené fotodokumentace, ale také z oznámení přestupku a z úředního záznamu. Pripustil, že pořízené fotografie jsou v některých částech, kde je zachycena registrační značka měřeného vozidla, nečitelné. Zachycené části registrační značky měřeného vozidla jsou ovšem čitelné bez větších problémů a odpovídají příslušným částem registrační značky vozidla žalobce. Ve spojení s datem a časem měření zaznamenanými na pořízené fotografii, pak tyto údaje odpovídají údajům na oznámení přestupku (k měření, resp. pořízení fotografie a k sepisování oznámení přestupku došlo na dvou různých místech) a lze z nich zcela jednoznačně dovodit, že jde v daném případě právě o vozidlo žalobce. V celkovém kontextu proto označil žalovaný tuto námitku za účelovou a uplatněnou ve snaze vyhnout se odpovědnosti za spáchaný přestupek.

Z uvedeného je pro krajský soud zřejmé, že se žalovaný vypořádal se stěžejními námitkami žalobce přezkoumatelným způsobem, neboť z odůvodnění žalovaného rozhodnutí je seznatelné, proč považuje námitky žalobce za bezdůvodné a vyvrácené a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Krajský soud se s provedeným hodnocením věci žalovaným plně ztotožňuje, a proto na ně v dalším i odkazuje, neboť jinak by musel pouze jinými slovy opakovat totéž.

Ze správního spisu je totiž zřejmé, že hlídka Policie České republiky, dopravního inspektorátu Havlíčkův Brod, prováděla dne 25. 3. 2011 dohled nad dodržováním povolené rychlosti na silnici č. I/38 v obci Radostín, okres Havlíčkův Brod, kde je rychlost stanovena do 50 km/hod. Přitom silničním radarovým rychloměrem změřila rychlost žalobce jako řidiče osobního automobilu tovární značky Škoda Octavia, registrační značky X, jedoucího v obci rychlostí 100 km/hod., při zvážení maximální možné odchylky měřícího zařízení tedy rychlostí nejméně 97 km/hod. a sepsala o tom oznámení o přestupku. Bylo sepsáno oznámení o přestupku, v němž byl identifikován žalobce i jeho vozidlo. Bylo tedy zjištěno, že

žalobce při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více jak 40 km/hodinu.

Žalobcovy námitky mají v podstatě dvě roviny. Podle té první byla fakticky změřena rychlost jiného osobního automobilu, nikoliv auta žalobce a pro případ, že by tato varianta nebyla akceptována, bylo namítáno, že nebylo zohledněno žalobcovo tvrzení, že měl závadu na rychloměru vozidla. K tomu dlužno poznamenat, že pokud by neměla být změřena rychlost žalobcova auta, pak další námitky (o rychloměru atd.) jsou v podstatě nepřipadné.

Krajský soud ale nemá sebemenší pochybnost o tom, že na třech snímcích z měření, jež jsou na listu č. 7 správního spisu, je vozidlo žalobce registrační značky X. Tuto registrační značku lze totiž podle krajského soudu porovnáním všech tří snímků, tedy nikoliv z jednoho, zcela jednoznačně identifikovat. Žalovaný se spokojil pouze s pěti znaky uvedené registrační značky, ovšem v takové kombinaci, že i z ní lze s pravděpodobností hraničící s jistotou dovodit, že to bylo právě vozidlo žalobce, jemuž byla naměřena nedovolená rychlost v obci Radostín v uvedený den a čas. Ostatně pokud by se nějaké takové vozidlo mělo v uvedené obci nacházet, tak pokud by jelo před žalobcem, bylo by jistě zastaveno. Zastaven však byl žalobce. Při jednání krajského soudu dne 14. května 2013 byl tento fakt navíc podpořen ještě sdělením žalobce (na otázku krajského soudu), že přední sklo a skla vedle řidiče nemá zatmavená, kdežto zbývající ano. Stejně, jako je tomu u automobilu na záznamu o přestupku. Nelze též přehlédnout vyjádření žalobce do protokolu ze dne 17. 10. 2011 v rámci přestupkového řízení před prvoinstančním orgánem, kdy na předložený list č. 7 správního spisu, kde je uvedeno, že bylo měřeno právě jeho vozidlo registrační značky X odpověděl: „Nemám k tomu námitku“. Na další mu kladené otázky odpovídal způsobem: „Ano to souhlasí“ či „Nemám co dodat.“ Začal-li žalobce teprve v odvolání zpochybňovat provedenou identifikaci jeho vozidla a nebyly zde jiné skutečnosti, nelze se pak podívat tomu a lze mít za zcela logické, že tuto následnou obranu žalobce hodnotil žalovaný jako jeho účelovou snahu vyhnout trestu.

Třeba souhlasit se žalovaným i v tom, že sama skutečnost, že byl na žalobcově vozidle namontován následně nový snímač rychlosti, nic neprokazuje, tedy ani skutečnost, že byl měřič rychlosti poškozen již v době měření rychlosti. Ostatně za užití vozidla, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním předpisem, je odpovědný jeho řidič. Krajský soud si jistě dovede představit situaci, kdy by mohlo být i k takové okolnosti (poškození rychloměru) přihlédnuto. Např. pokud by bylo spáchání přestupku vázáno na malé překročení rychlosti. O tom však v přezkoumávané věci, kdy žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost 50 km/hod. téměř dvojnásobně, nemůže být ani řeči.

Krajskému soudu proto nezbylo, než shrnout, že v průběhu přestupkového řízení byly provedeny důkazy, na základě nichž byla vina žalobce jednoznačně zjištěna a prokázána. Žádných dalších důkazů k tomu nabylo třeba a žalobce ostatně ani při soudním jednání provedení žádných dalších konkrétních důkazů nenavrhoval.

Důkazy, o něž žalovaný žalované rozhodnutí opřel, jsou konzistentní a jednoznačně svědčí o vině žalobce.

Vzhledem k výše uvedenému krajský shrnul, že žalobní námitky žalobce byly neopodstatněné, když věc shledal za náležitě vyšetřenou a v souladu se zákonem posouzenou i po právní stránce. Proto s ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V přezkoumávané věci měl úspěch žalovaný, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ty spočívaly pouze v náhradě jízdného za cestu ze sídla žalovaného k procesnímu soudu do Hradce Králové a zpět, když náhradu dalších v úvahu přicházejících nákladů žalovaný nepožadoval. Žalovaný vykonal cestu osobním automobilem zn. Škoda Superb, celkem ujel 230 km, za což mu přísluší náhrada v celkové výši 1.426,--Kč, jak bylo stanoveno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní

symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 14. května 2013

JUDr. Pavel Kumprecht, v.r.
samosoudce